

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 000704 09 Увп
Бања Лука, 07. 06.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Петра Бајића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби А.И. и А.И. из О. (РХ), заступа их пуномоћник А.М., адвокат из Т., ..., против рјешења бр. 01-022-35/09 од 31.03.2009. године, тужене СО Б., у предмету ревизије додјеле грађевинског земљишта, одлучујући по захтјеву тужилаца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијелини број број 12 0 У 000704 09 У од 29.05.2009. године, у нејавној сједници одржаној дана 07.06.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована тужба против напријед наведеног оспореног акта, којим је одбијен захтјев тужилаца за ревизију додјеле грађевинског земљишта уписаног у п.л. бр. 5073 к.о. Б. 1, које се састоји од к.ч.750/2 површине 1450 м² – уз образложење да је у проведеном поступку утврђено да то земљиште није било предмет додјеле од стране тужене, па да се тако захтјев тужилаца указује неоснованим с обзиром на одредбе члана 87. и 88. Закона о грађевинском земљишту Републике Српске (“Службени гласник РС” бр. 86/03).

Благовременом тужбом тужиоци оспоравају законитост те пресуде из оба разлога предвиђена одредбама члана 35.става 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.109/05 - у даљем тексту: ЗУС), истичући: да је нижестепени суд, одбијајући тужбу, заузео супротно становиште од оног које је изражено у пресуди истог суда бр. 012-0-У-06-000150 од 17.10.2007. године; да тако у тој пресуди стоји да у списима предмета “постоје подаци у погледу преузимања спорног земљишта од стране СО Б., и уступања и предаје у посјед и кориштење тог истог земљишта СИЗ за стамбено-комуналну област Б.”; да је таква недоследног и контрадикторност суда неприхватљива тим прије што је обје

пресуде донио исти суд и исти поступајући судија на основу истог чињеничног и правног основа; да је у тужби предложио да се одржи усмена расправа у смислу одредба члана 25. става 2. ЗУС-а, али да то није учињено; да су отуда повријеђене одредбе члана 6. става 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода – право на приступ суду и право на правично суђење, као и одредбе члана 13. те конвенције – право на дјелотворни правни лијек; да су исто тако повријеђене одредбе члана 1. Протокола 1 уз ту конвенцију – право на мирно уживање имовине и неоправдано мијешања тужене у то право без легитимног циња; да је тиме поступљено “противно законима и Уставу Босне и Херцеговине”. Предлажу да се побијана пресуда преиначи тако да се тужби удовољи или да се укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак.

У свом одговору тужена страна оспорава наводе захтјева. Остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС-а, затим одговор тужене стране, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предметне управне ствари произлази да је, у поступку извршења пресуде нижестепеног суда бр. 012-0-У-06-000150 од 17.10.2007. године, дана 16.09.2008. године одржана усмена расправа код обрађивача предмета – Републичке управе за ..., ПЈ Б., Одјељења за ..., којој су, између осталих, присуствовали и пуномоћник тужилаца и тужилац А.И. На тој расправи изведен је доказ саслушањем вјештака геодетске струке С.М., дипл. инг. геодезије, која је, након увида у земљишне и катастарске књиге, наша да предметно земљиште тужена није никада преузела, већ да је оно остављено у посједу оца тужилаца Ј.И. и било уписано у п.л. бр. 5073 к.о. Б. 1. Истакла је да га је Комисија за ..., у поступку излагања на јавни увид података о некретнинама и утврђивању права на некретнинама, дана 24.12.1993. године, отписала из п.л. бр. 5073 са имена Ј.И. и уписала у п.л. бр. 1097 к.о. Б. 1 на име СИЗ-а за стамбено комуналну област Б. Надаље, налазом и мишљењем тога вјештака, који ничим нису оспорени, утврђено је да је потом, на основу уговора о удруживању средстава за изградњу пословног простора, закљученог између тога СИЗ-а и приватног предузећа Н. Б., извршен пренос предметног земљишта на име Д.Н. из Б.

Код таквог стања ствари, нема основа за примјену одредба члана 41. Закона о грађевинском земљишту Републике Српске (“Службени гласник РС” бр. 112/06) и члана 87. и 88. истоименог закона (“Службени гласник РС” бр. 41/03). Наиме, по тим одредбама могућа је само ревизија додјела грађевинског земљишта извршених између 6.априла 1992. године и 18. јуна 2003. године (као дана ступања на снагу тога закона из 2003. године) на којем су физичка лица имала право коришћења на дан или прије 06. априла 1992. године за стамбене, пољопривредне или пословне сврхе. При том се подразумијева да је такву додјелу вршила надлежна скупштина општине на основу одредаба члана 47.тада важећег Закона о грађевинског

земљишту ("Службени лист СР БиХ" бр. 34/86, 1/90 и 29/90 и ("Службени гласник РС" бр. 29/94, 23/98 и 5/99).

Стоји чињеница да је у пресуди нижестепеног суда од 17.10.2007. године указано туженој страни онако како то и тужиоци износе. Међутим, чињеница је да је то учињено на погрешан начин – без потпунијег сагледавања чињенично стања предметне управне ствари и релевантних правних прописа на основу којих се она рјешава. Отуда то није од утицаја на правилност побијане пресуде код чињенице да је оспорени акт законит, чиме се тужба у овом управном спору указује неоснованом-

Према одредбама члана 25. става 2. ЗУС-а, због сложености спорне ствари или ако нађе да је то потребно ради бољег разјашњења ствари, суд може одредити да се одржи усмена расправа. Исто тако, расправу може одржати кад је нека странка у тужби, односно благовременом одговору на тужбу предложила да се она одржи. Из тога произлази да је ствар оцјене суда да ли ће одржати усмену расправу. У овој ствари тужиоци су предложили одржавање расправе, али она није одржана. Међутим, овај суд налази да то није од утицаја на законитост побијане пресуде, јер је евидентно да су правно релевантне чињенице за исход поступка у предметној управној ствари потпуно и правилно утврђене, па је тако извјесно да нешто битно другачије не би било утврђено ни на усменој расправи у овом управном спору. При том ваља имати у виду и одредбе члана 29. става 1. ЗУС-а - да суд рјешава спор, по правилу, на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку, као и чињеницу да тужиоци нису указали на друге доказе који би довели у сумњу правилност њиховог утврђења у том поступку.

Отуда се сви напријед истакнути приговори тужилаца указују неоснованим.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог из члана 35. става 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев тужилаца одбија као неоснован на основу члана 40. става 1. тога закона.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић